

Sygn. akt II W 499/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu 06.09.2016 r. sprawy przeciwko M. K. synowi A. i M. z domu S. urodzonemu (...) w P. obwinionemu o to, że w dniu 18 stycznia 2016 roku około godz. 19:50 w sklepie (...) w P. ul. (...) dokonał kradzieży siedmiu czekolad M. o łącznej wartości 111,93 zł na szkodę właścicielki sklepu (...)

- tj. za wykroczenie z art. 119§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego M. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, co stanowi wykroczenie z art. 119§1 kw i za to skazuje go, zaś na podstawie art. 17§2 kw odstępuje od wymierzenia kary;
2. na podstawie art. 119§4 kw orzeka wobec obwinionego M. K. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej K. O. kwoty 111,93 zł (sto jedenaście złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze), stanowiącej równowartość ukradzionego mienia;
3. zasądza od na rzecz Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych wraz z należnym podatkiem VAT według stawki 23% tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu;
4. zwalnia obwinionego M. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 499/16

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2016 roku około 19.50 M. K. wszedł do sklepu (...) w P. przy ul. (...) prowadzonego przez K. O.. Obwiniony podszedł do regału z wyeksponowanymi czekoladami, skąd wziął 7 tabliczek czekolady M. o łącznej wartości 111,93 zł, po czym nie płacąc za te towary wybiegł ze sklepu. Obwiniony nie został zatrzymany. M. K. jest osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych, przebywa aktualnie na terapii w Ośrodku (...) w Z., zaś w chwili popełnienia opisanego czynu, jego poczytalność była w znacznym stopniu ograniczona.

Obwiniony M. K. był karany za wykroczenia (vide k. 23-24).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu wyjaśnienia obwinionego M. K. (vide k. 15) oraz zeznania świadka A. W. (vide k. 5-6), nadto na podstawie ustaleń funkcjonariusza policji S. R. (vide k. 16).

Obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę, jak również wskazał, iż jest uzależniony od narkotyków. Zgromadzone dowody w postaci wyjaśnień obwinionego, zeznań świadka i ustaleń funkcjonariusza policji co do tożsamości obwinionego i sprawcy kradzieży zarejestrowanego przez monitoring sklepowy nie budzą wątpliwości i jednocześnie wskazują, iż obwiniony dokonał zarzucanego mu czynu.

Sąd dopuścił w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego psychiatry S. Ł. z listy biegłych Prezesa Sądu Okręgowego w Opolu, celem ustalenia stanu zdrowia psychicznego obwinionego oraz stanu poczytalności w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Z opinii biegłego, którą sąd uznał za sporządzoną rzetelnie i logicznie uzasadnioną, wynika jednoznacznie, iż obwiniony nie choruje psychicznie, nie jest też upośledzony umysłowo, jednak jest osobą uzasadnioną od substancji psychoaktywnych. Z kolei w chwili popełnienia opisanego czynu, jego poczytalność była w znacznym stopniu ograniczona (vide k. 66-70).

Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 119§1 kw. Przepis ten stanowi, iż karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny podlega ten, kto kradmie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Zachowanie sprawcy musi, zatem polegać na wyjęciu mienia spod władztwa innej osoby, najczęściej właściciela i taka też sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

W niniejszej sprawie M. K. w dniu 18.01.2016r. wszedł do sklepu (...), prowadzonego przez K. O., z zamiarem zabrania dla siebie towarów, następnie zabrał z regału 7 sztuk czekolad o wartości 111,93 zł i wybiegł ze sklepu nie płacąc za nie. Towarów tych pokrzywdzona nie odzyskała, albowiem obwiniony nie został zatrzymany, a ponieważ wartość skradzionych rzeczy nie przekroczyła 1/4 minimalnego wynagrodzenia należało obwinionemu przypisać popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Rozważając zaś wymiar kary dla obwinionego, sąd miał do dyspozycji karę aresztu, karę ograniczenia wolności albo grzywnę. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy i warunków osobistych obwinionego, Sąd uznał, iż zachodzą okoliczności szczególne, o których mowa w art. 17§2 kw. Jeżeli bowiem w czasie popełnienia wykroczenia zdolność rozpoznawania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, można odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. I w tej sprawie Sąd uznał, iż właściwości osobiste sprawcy są szczególne i pozwalają na odstąpienie od wymierzenia kary. Obwiniony jest osobą uzależnioną, aktualnie zaś przebywa na długoterminowej terapii uzależnień, nie ma więc potrzeby i celowości sięgania po karę izolacyjną czy też karę ograniczenia wolności, z kolei grzywny obwiniony nie będzie w stanie zapłacić. Stąd decyzja o odstąpieniu od wymierzenia kary.

Z kolei sąd zdecydował o nałożeniu na obwinionego obowiązku naprawienia szkody i zobowiązał go do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej kwoty 111,93 zł, stanowiącej równowartość ukradzionego mienia. Celem tego środka karnego jest zabezpieczenie interesu pokrzywdzonego w naprawieniu szkody majątkowej wyrządzonej wykroczeniem, sąd nie

widzi zatem podstaw, by od orzekania tego środka odstąpić. Wolę ewentualnego egzekwowania tej należności należy już pozostawić w wyłącznej gestii pokrzywdzonej.

W niniejszej sprawie dla obwinionego ustanowiono obrońcę z urzędu, w związku z czym sąd zobowiązany był rozstrzygnąć o wynagrodzeniu obrońcy, albowiem nie zostało ono zapłacone. Zgodnie z §17 ust. pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 22.10.2015r. w sprawie w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu stawka maksymalna za obronę przed sądem w sprawie o wykroczenie wynosi 360 zł, zgodnie zaś z §4 ust. 1 tego rozporządzenia opłatę ustala się w wysokości co najmniej 1/2 stawki minimalnej. W tej sprawie sąd uznał, iż adekwatne do nakładu pracy obrońcy będzie wynagrodzenie w kwocie 180 zł powiększone o należny podatek VAT, albowiem sprawa nie była zawila i została zakończona na jednym terminie rozprawy.

Sąd odstąpił od obciążania obwinionego kosztami postępowania - skoro obwiniony nie ma stałej pracy zarobkowej, nie będzie w stanie ich ponieść, a ich egzekucja będzie bezskuteczna.